

Νομικά στο Design

2014-2015

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ

Δημόπουλος Αντώνης - dpsd10018

Άυλα αγαθά βιομηχανικής ιδιοκτησίας

Τα έργα και τα βασικά τους στοιχεία

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού περιλαμβάνεται στο δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας. Αντικείμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας είναι το έργο ως άυλο αγαθό. Το άρθρο 2 του ν. 2121/1993 ορίζει ότι «ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις, με κείμενο ή χωρίς, τα θεατρικά έργα, με μουσική ή χωρίς, οι χορογραφίες και οι παντομίμες, τα οπτικοακουστικά έργα, τα έργα των εικαστικών τεχνών, στα οποία περιλαμβάνονται τα σχέδια, τα έργα ζωγραφικής και γλυπτικής, τα χαρακτικά έργα και οι λιθογραφίες, τα αρχιτεκτονικά έργα, οι φωτογραφίες, τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών, οι εικονογραφίες, οι χάρτες, τα τρισδιάστατα έργα που αναφέρονται στη γεωγραφία, την τοπογραφία, την αρχιτεκτονική ή την επιστήμη».

Γενικά

Εκτός από το δίκαιο του ανταγωνισμού, που κολάζει ορισμένη συμπεριφορά, το δίκαιο της βιομηχανικής ιδιοκτησίας προστατεύει αντικείμενα που εμφανίζονται ως ασώματα και, ειδικότερα, ως άυλα αγαθά. Ως αγαθά που διακρίνονται από τα ενσώματα αντικείμενα του εμπράγματος δικαίου κυρίως κατά το ότι τα ενσώματα αντικείμενα ανήκουν στον αισθητό κόσμο, γίνονται δηλαδή αντιληπτά με τις αισθήσεις ενώ τα ασώματα αντικείμενα γενικά γίνονται αντιληπτά με τη νόηση.

Τα άυλα όμως αγαθά του δικαίου της βιομηχανικής (και πνευματικής) ιδιοκτησίας συγκροτούν ειδική κατηγορία ασώματων αντικειμένων, που εμφανίζει δικά της ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, και παρουσιάζονται είτε ως αποτέλεσμα της πνευματικής δραστηριότητας (εφευρέσεις, υποδείγματα χρησιμότητας, βιομηχανικά σχέδια και υποδείγματα) είτε ως σύμβολα της επαγγελματικής δραστηριότητας (διακριτικά γνωρίσματα). Έτσι, διακρίνονται π.χ. από τα ασώματα αντικείμενα που συνθέτουν την προσωπικότητα, όπως το αστικό όνομα, την εικόνα, τη φήμη κλπ.

Άυλα αγαθά και απόψεις

Η ύπαρξη των άυλων αγαθών, ως ιδιαίτερης κατηγορίας έννομων αγαθών, δεν γινόταν ανέκαθεν δεκτή. Μία άποψη υποστήριζε, ότι όλα τα ανθρώπινα δημιουργήματα, τόσο τα υλικά όσο και τα άυλα, αποτελούν συνδυασμό ύλης και πνεύματος, με την έννοια ότι αυτά που θεωρούνται υλικά δεν μπορούν να παραχθούν χωρίς κάποια πνευματική προσπάθεια και αυτά που θεωρούνται άυλα δεν μπορούν να γίνουν κοινωνικά χρήσιμα, αν δεν εκφραστούν με υλικά μέσα. Κατά την άποψη αυτή, η υπεροχή του υλικού ή πνευματικού στοιχείου σε κάποια αγαθό δεν δικαιολογεί τη διάκριση ανάμεσα σε άυλα και υλικά αγαθά.

Άλλη άποψη, που κινήθηκε προς την ίδια κατεύθυνση, απέρριψε δηλαδή τη διάκριση των άυλων αγαθών ως ξεχωριστής κατηγορίας αγαθών, παρατήρησε ότι το έργο της ανθρώπινης διάνοιας δε συνιστά μέρος της αντικειμενικής πραγματικότητας αλλά ενέργεια του ανθρώπινου πνεύματος και τέτοια ενέργεια είναι και η απήχησή του σ' εκείνους που μεταδίδεται. Για το λόγο αυτό, συνεχίζει η ίδια άποψη, το έργο της ανθρώπινης διάνοιας δεν μπορεί να αποτελέσει από μόνο του αντικείμενο δικαίου. Αντικείμενο δικαίου αποτελεί μόνο το πράγμα στο οποίο ενσωματώνεται το έργο αυτό. Μάλιστα, ο υλικός αυτός φορέας ικανοποιεί άμεσα το δημιουργό, με την έννοια ότι αποφέρει σ' αυτόν οικονομικά οφέλη με την παραγωγή ή την εμπορία του και έμμεσα το κοινό στο μέτρο που αυτό το χρησιμοποιεί και, γενικότερα, που ικανοποιεί κάποιες υλικές ή αισθητικές ανάγκες.

Οι παραπάνω απόψεις υποστηρίζονταν κυρίως από οικονομολόγους και απέβλεπαν στην οικονομική σημασία των αγαθών. Η νομική επιστήμη όμως ενδιαφέρεται για την έννομη προστασία των άυλων αγαθών, την οποία δεν υπηρετεί η εννοιολογική εξίσωση των άυλων αγαθών προς τα υλικά. Εξάλλου, ο υλικός φορέας έχει αξία ανταλλαγής όχι μόνο για το δημιουργό αλλά και για το κοινό. Το δικαίωμα που ανήκει αποκλειστικά στον πρωτουργό δεν έχει ως αντικείμενο τον υλικό φορέα αλλά το προϊόν της ανθρώπινης διάνοιας που ενσωματώνεται σ' αυτόν. Κοινωνικά χρήσιμος δεν είναι τόσο υλικός φορέας από μόνος του, όσο το προϊόν της διάνοιας' απλά μέσω του υλικού φορέα αξιοποιείται η κοινωνική του χρησιμότητα, υλοποιείται η κοινωνική του αξία. Συνεπώς, το δίκαιο πρέπει να προστατεύσει όχι τον υλικό φορέα καθαυτό αλλά την ιδέα που αυτός ενσωματώνει, το προϊόν της διάνοιας, κατατάσσοντάς το ανάμεσα στα έννομα αγαθά. Αντικείμενο της αναπαραγωγής και διάθεσης δεν είναι, όπως ισχυρίζεται η δεύτερη θεωρία, ο υλικός φορέας αλλά το πνευματικό δημιούργημα. Ακριβώς αυτό εξηγεί ότι το δημιούργημα αυτό μπορεί να εμφανισθεί με διαφορετικό, μερικές φορές, περίβλημα.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά άυλων αγαθών

- Έχουν ως περιεχόμενο μια πνευματική δραστηριότητα που είναι είτε δημιουργική είτε ανταγωνιστική. Στην πρώτη περίπτωση εκδηλώνεται στον εξωτερικό κόσμο (είτε ως δημιούργημα του ανθρώπινου πνεύματος που διέπεται από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας είτε) ως εφεύρεση ή υπόδειγμα χρησιμότητας. Και στις δύο περιπτώσεις, τα άυλα αυτά αγαθά ανήκουν στο χώρο του δικαίου της βιομηχανικής ιδιοκτησίας. Ειδικότερα, στην περίπτωση των εφευρέσεων και των υποδειγμάτων χρησιμότητας πρόκειται για το αποτέλεσμα της δραστηριότητας, στην περίπτωση των διακριτικών γνωρισμάτων για το σύμβολο της δραστηριότητας.
- Η ενέργεια αυτή του ανθρώπινου πνεύματος είναι δεκτική επανάληψης. Του χαρακτηριστικού αυτού, στερείται η επιχείρηση, πυρήνας της οποίας είναι η φευγαλέα οργανωτική ιδέα. Ωστόσο, γίνεται δεκτό ότι και η επιχείρηση, ως ασώματη οντότητα, που εμφανίζει αυτοτέλεια απέναντι στο φορέα της, αλλά και στα επιμέρους στοιχεία που την απαρτίζουν, ανήκει στην κατηγορία των άυλων αγαθών της βιομηχανικής ιδιοκτησίας.
- Τα άυλα αγαθά βιομηχανικής ιδιοκτησίας είναι αυτοτελή απέναντι στο φορέα τους. Έτσι, διακρίνονται π.χ. από τα αγαθά που συνθέτουν την προσωπικότητα. Η εξαφάνιση για οποιοδήποτε λόγο του φορέα τους δεν οδηγεί και στην δική τους απόσβεση. Αποσυνδέονται από το πρόσωπο του φορέα της ιδέας και εισέρχονται στις συναλλαγές αποπροσωποποιημένα.
- Τα άυλα αγαθά μπορούν ως τέτοια να «κατέχονται» από απεριόριστο αριθμό προσώπων. Και αυτό γιατί είναι ανεξάρτητα από τόπο και χρόνο, είναι «πανταχού παρόντα». Μπορούν συχνά να γίνονται αντιληπτά στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον και παντού, χωρίς να μεταβάλλεται η ουσία τους. Από το χαρακτηριστικό αυτό εξάλλου απορρέει και η δυνατότητα αναπαραγωγής και μετάδοσής τους από άνθρωπο σε άνθρωπο.
- Τα άυλα αγαθά μεταδίδονται στις αισθήσεις του ανθρώπου μέσω του υλικού περιβλήματός τους. Μέσω αυτού χρησιμοποιούνται και διαδίδονται στην κοινωνία. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι τα ασώματα αυτά αντικείμενα ταυτίζονται με το υλικό τους περίβλημα. Το άυλο αγαθό παραμένει αυτοτελές αγαθό που εξυπηρετεί ιδιαίτερα συμφέροντα του προσώπου.

Άυλα αγαθά ως έννομα αγαθά

Τα παραπάνω άυλα αντικείμενα ανυψώνονται σε έννομα αγαθά, δηλαδή αντικείμενα αυτοτελούς δικαιώματος από το νόμο, στο μέτρο που εξυπηρετούν συγκεκριμένο σκοπό και συγκεντρώνουν προς το σκοπό αυτό ορισμένα προσόντα. Ο σκοπός που εξυπηρετούν αναλύεται κατ' αρχή στη θεραπεία ιδιωτικών συμφερόντων. Πρόκειται, κατά πρώτο λόγο, για οικονομικής φύσης συμφέροντα που συνίστανται στην εύλογη επιθυμία του προσώπου να αξιοποιήσει επαγγελματικά την πνευματική του δραστηριότητα και, κατά δεύτερο λόγο, για συμφέροντα ηθικής φύσης, για προσωπικά συμφέροντα. Τα ηθικής φύσης συμφέροντα είναι αποτέλεσμα του γεγονότος ότι ο άνθρωπος είναι συχνά συνδεδεμένος με τα αποτελέσματα της πνευματικής του δραστηριότητας. Κίνητρο, όμως, της νομοθετικής ρύθμισης είναι και το δημόσιο συμφέρον που υπηρετούν τα άυλα αγαθά της βιομηχανικής ιδιοκτησίας. Πρόκειται για αγαθά αναγκαία στην ολότητα, αλλά και για αγαθά που συνήθως καλύπτουν πνευματικά δημιουργήματα που από μόνα τους συνιστούν κοινό κτήμα. Έτσι, η λειτουργία που επιτελούν τα αγαθά αυτά ικανοποιεί και ανάγκες της ολότητας. Συγκεκριμένα, τα έργα επιστήμης ή τέχνης ικανοποιούν επιστημονικές ή αισθητικές ανάγκες όχι μόνο του δημιουργού αλλά και της ολότητας, οι εφευρέσεις και γενικά οι τεχνικές δημιουργίες θεραπεύουν υλικές ανάγκες της ολότητας και τα διακριτικά γνωρίσματα, ως σύμβολα, ικανοποιούν ανάγκες επίσης της ολότητας.

Η έννομη τάξη για να ικανοποιήσει τις ανάγκες αυτές, δημιουργεί υπέρ ορισμένου προσώπου, του φορέα του άυλου αγαθού, σχέση εξουσίασης, εντάσσοντας το άυλο αγαθό στην περιουσία του και καθορίζοντας τους όρους για τη γένεση, κατάλυση και μεταβίβαση του δικαιώματος. Αυτό είναι αναγκαίο, γιατί χωρίς τη σχετική νομοθετική ρύθμιση δεν υπάρχει για το δίκαιο έννομο αγαθό με την έννοια του αντικείμενου του εξωτερικού κόσμου, που, όντας αντιληπτό με τις αισθήσεις ή τη νόηση, ικανοποιεί βιοτικές ανάγκες, με την ευρεία έννοια του όρου, των μελών της κοινωνίας και του κοινωνικού συνόλου. Πράγματι, τόσο οι καλλιτεχνικές όσο και οι τεχνικές δημιουργίες υπάρχουν ως αγαθά και πριν υψωθούν σε αντικείμενο δικαιώματος από το νόμο. Τα διακριτικά γνωρίσματα είναι έννομα αγαθά για όσο χρόνο διακρίνουν τα εμπορεύματα, το φορέα της επιχείρησης ή τα αντικείμενά της και παύουν να είναι έννομα αγαθά όταν π.χ. καταλήξουν σε κοινόχρηστες ενδείξεις. Η φύση όμως του δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας, του δικαιώματος πάνω στα άυλα αγαθά αμφισβητήθηκε.

Εξουσιαστικό δικαίωμα άυλων αγαθών

Η ίδια πνευματική φύση των άυλων αγαθών προσδιορίζει και τις διαφορές του εξουσιαστικού δικαιώματος πάνω σ' αυτά από το εξουσιαστικό δικαίωμα της κυριότητας πάνω στα πράγματα.

Κατ' αρχή από το γεγονός ότι τα άυλα αγαθά στερούνται υλικής υπόστασης και επιδέχονται, κατά συνέπεια, μόνο νοερή και όχι φυσική εξουσία, το δικαίωμα πάνω σε αυτά είναι ξένο προς όλους τους θεσμούς του εμπράγματος δικαίου που προϋποθέτουν φυσική εξουσίαση, όπως π.χ. η νομή, η υλική παράδοση κλπ. Έτσι, δεν είναι δυνατή η απόκτησή τους με χρησικτησία ή η απόκτηση παρά μη κυρίου.

Η χρησιμότητα που παρέχει το εξουσιαστικό δικαίωμα στα υλικά αγαθά συνδέεται με την ωφέλεια που παρέχει η ύλη του πράγματος και οι ιδιότητές της. Αντίθετα, η χρησιμότητα των άυλων αγαθών της βιομηχανικής ιδιοκτησίας βρίσκεται στη δυνατότητα επανάληψης της πνευματικής λειτουργίας που συνιστά το περιεχόμενο του άυλου αγαθού. Για το λόγο αυτό η εξουσίαση εδώ διαμορφώνεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε ο φορέας του άυλου αγαθού να καθορίζει κατά βούληση και αποκλειστικά αυτός τη μετάδοση της πνευματικής λειτουργίας ή των αποτελεσμάτων της. Αυτό είναι δυνατό με τη διαμόρφωση υπέρ αυτού αποκλειστικής εξουσίας προς παραγωγή, χρήση και διάθεση των υλικών αγαθών, στα οποία εκφράζεται η πνευματική λειτουργία.

Ο βαθμός πρωτοτυπίας ή διακριτικής δύναμης που παρουσιάζουν τα άυλα αγαθά δεν είναι πάντοτε ο ίδιος. Αυτό προκαλεί μια διαβάθμιση στην προστασία που παρέχεται στο εξουσιαστικό πάνω σε αυτά δικαίωμα. Η διαβάθμιση αυτή είναι άγνωστη στην εξουσίαση των υλικών αγαθών.

Άλλη διαφορά από το εξουσιαστικό δικαίωμα πάνω στο πράγμα συνίσταται σε αυτό: Τα άυλα αγαθά της βιομηχανικής ιδιοκτησίας εξυπηρετούν, σε μικρότερο βέβαια βαθμό από τα πνευματικά δημιουργήματα του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας, όχι μόνο περιουσιακά αλλά και ηθικά συμφέροντα του δικαιούχου. Από το αξουσιαστικό δικαίωμα καλύπτονται και τα ηθικά αυτά δικαιώματα, επιτελώντας τη διάρθρωση και λειτουργία του. Αυτό γίνεται περισσότερο εμφανές στην ευρεσιτεχνία, όπου τα ηθικά συμφέροντα είναι πιο έντονα, παρά στα διακριτικά γνωρίσματα. Έτσι, περιεχόμενο του δικαιώματος ευρεσιτεχνίας, και μάλιστα αμεταβίβαστο, αποτελεί και η εξουσία του πρωτουργού να αναγνωρίζεται ως τέτοιος. Αντίθετα, τα υλικά αγαθά τυχαία μόνο μπορούν να εξυπηρετούν τα ηθικά συμφέροντα του δικαιούχου. Για το λόγο αυτό τα εξουσιαστικά δικαιώματα πάνω σ' αυτά παρεμπιπτόντως μόνο διασφαλίζουν και τα συμφέροντα αυτά. Το εξουσιαστικό δικαίωμα πάνω στο πράγμα είναι διαρκές, αρκεί να μην έχει καταστραφεί το εξουσιαζόμενο πράγμα. Το δικαίωμα στα άυλα αγαθά διαρκεί για ορισμένο μόνο χρόνο. Αυτό ισχύει τόσο για τις τεχνικές δημιουργίες όσο και για τα διακριτικά γνωρίσματα. Από το διακριτικά γνωρίσματα, το δικαίωμα στο σήμα λήγει, αν δεν ανανεωθεί εμπρόθεσμα, μετά δεκαετία. Εν πάση, όμως, περιπτώση, τόσο αυτό όσο και τα υπόλοιπα διακριτικά γνωρίσματα του ουσιαστικού συστήματος παύουν να υπάρχουν ως αντικείμενο αξουσιαστικού δικαιώματος μόλις καταστούν κοινόχρηστες ενδείξεις και, γενικότερα, χάσουν τη διακριτική τους δύναμη. Η φύση του δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας, ως δικαιώματος αποκλειστικού που συνιστά περιορισμό του ανταγωνισμού, έχει ως συνέπεια ότι η μη άσκηση του οδηγεί στην απόσβεσή του. Από την άποψη αυτή, συνεπώς, σε αντίθεση με τα εξουσιαστικά δικαιώματα πάνω στα υλικά αντικείμενα, μπορούμε να μιλάμε για υποχρεωτική άσκηση του.

Άυλα αγαθά και δίκαιο

Το δικαίωμα στα άυλα αγαθά της βιομηχανικής ιδιοκτησίας ρυθμίζεται από ειδικά νομοθετήματα. Γενικό δίκαιο άυλων αγαθών δεν υπάρχει. Το έργο ως άυλο αγαθό είναι αντικείμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας. Η διάκριση μεταξύ άυλου αγαθού και υλικού φορέα είναι γνωστή και διατρέχει όλο το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας. Το φωνογράφημα ως υλικός φορέας αποτελεί ενσώματο αντικείμενο και βρίσκεται έξω από το χώρο της πνευματικής ιδιοκτησίας, σε αντίθεση με τη μουσική σύνθεση που έχει εγγραφεί πάνω σ' αυτόν. Το ίδιο ισχύει και για το βιβλίο. Με την πνευματική ιδιοκτησία δεν προστατεύεται το έντυπο αυτό καθαυτό αλλά το λογοτεχνικό έργο που αποτυπώνεται πάνω σ' αυτό. Οι έννομες σχέσεις που αφορούν το υλικό αντικείμενο διέπονται κυρίως από τις διατάξεις του αστικού δικαίου, ενώ οι έννομες σχέσεις που αναφέρονται στο έργο ρυθμίζονται από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας. Ξεκινώντας όμως, από τη φύση του δικαιώματος ως απόλυτου και αποκλειστικού (εξουσιαστικού) δικαιώματος πάνω σε άυλο αγαθό, δικαίωμας μάλιστα περιουσιακού και συνεπώς μεταβιβάσιμου, πρέπει να δεχθούμε την αναλογική εφαρμογή διατάξεων για την κυριότητα. Εξάλλου, λαμβάνοντας υπόψη τον ασώματο χαρακτήρα των αντικειμένων αυτών δεν μπορούμε παρά, όπου αυτό είναι δυνατό, να προκρίνομε και την αναλογική εφαρμογή διατάξεων σχετικών με άλλα ασώματα αντικείμενα και κυρίως διατάξεων του κοινού δικαίου που ρυθμίζουν το δικαίωμα γενικά. Έτσι, δεν αποκλείεται, π.χ., η αναλογική εφαρμογή των διατάξεων του κοινού δικαίου που αφορούν την εκχώρηση των απαιτήσεων και στη μεταβίβαση των άυλων αγαθών της βιομηχανικής ιδιοκτησίας.

Άυλα αγαθά και ελεύθερος ανταγωνισμός

Τα άυλα αγαθά της βιομηχανικής ιδιοκτησίας συνιστούν τα εργαλεία με τα οποία ασκείται η ανταγωνιστική δραστηριότητα. Συνεπώς, από μία άποψη, η διαμόρφωσή τους και η άσκηση των δικαιωμάτων στα άυλα αυτά αγαθά πρέπει να περιορίζονται στα πλαίσια του θεμιτού ανταγωνισμού. Από την άλλη, η φύση αυτών ως δικαιωμάτων που παρέχουν στο φορέα τους εξουσία αποκλειστική και συνεπώς ως δικαιωμάτων που περιορίζουν τον

ανταγωνισμό, θέτει αναπόφευκτα ζήτημα οριοθέτησης του κλάδου αυτού του δικαίου προς το δίκαιο του ελεύθερου ανταγωνισμού.

Για την αντιμετώπιση του προβλήματος αυτού θα ληφθούν υπόψη οι αρχές που έχουν διατυπωθεί στα πλαίσια του κοινοτικού δικαίου από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ). Εκεί λέχθηκε ότι στα πλαίσια του δικαίου αυτού έγινε, κατ' αρχή, δεκτό ότι τα άρθρα 85 και 86 (σήμερα 81 και 82) δεν εφαρμόζονται στα δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας, αφού κάτι τέτοιο συνάγεται από το άρθρο 36 (σήμερα 30). Αργότερα, όμως, το ΔΕΚ διέκρινε ανάμεσα στην υπόσταση των δικαιωμάτων και στην άσκησή τους και αυτό για να δεχθεί ότι με το πρώην άρθρο 36 (σήμερα 30) προστατεύεται η υπόσταση των δικαιωμάτων αυτών. Προκειμένου το Δικαστήριο να προσδιορίσει την «την υπόσταση» αναζήτησε το ουσιώδες περιεχόμενο ή, όπως αλλιώς λέχθηκε, το ειδικό αντικείμενο του δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας. Το ειδικό αυτό αντικείμενο το προσδιόρισε με βάση τη λειτουργία του δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας που συνιστά και τον πυρήνα του δικαιώματος. Για την ευρεσιτεχνία «ειδικό αντικείμενο» που πρέπει να διαφυλαχθεί κατά το άρθρο 36 είναι ό,τι κατά τον εθνικό νόμο συνιστά το περιεχόμενο του σχετικού δικαιώματος. Για το σήμα, η λειτουργία προέλευσης. Έτσι το ΔΕΚ έθεσε τον κανόνα ότι το κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού δεν μπορεί να βλάψει το ειδικό αντικείμενο που αναγνωρίζει η εθνική νομοθεσία στα δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας. Εξειδικεύοντας τον κανόνα αυτό έκανε δεκτό ότι ο φορέας του δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας μπορεί να απαγορεύσει την εισαγωγή στη χώρα του μόνο προϊόντων που έχουν παραχθεί βάσει του δικού του διπλώματος ευρεσιτεχνίας ή έχουν σημανθεί με το σήμα του και κυκλοφορήσει στην αλλοδαπή χωρίς τη δική του συναίνεση.

Πηγές

Βιβλίο: «ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ», Βασίλης Γ. Αντωνόπουλος

Βιβλίο: «Σύγκρουση του δικαιώματος στην προσωπικότητα με το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού έργου πνευματικής ιδιοκτησίας», Εμμανουήλ Αλαφραγκής

Βιβλίο: «Πνευματική Ιδιοκτησία & Συγγενικά Δικαιώματα», Διονυσία Καλλινίκου